

Så er der Det Radikale Venstre tilbage. Hvis de nu også melder sig under den fane, så mangler man én, og selv om jeg tror, det kan blive problematisk at skaffe den sidste, så ville jeg være noget mere tryk, hvis fru Vibeke Peschardt herfra ville sige, at det ikke er et spørgsmål, om der i dag er et flertal, for det er slet ikke noget, Det Radikale Venstre kunne tænke sig at foreslå.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg er fortsat helt med på, at fru Vibeke Peschardt ikke kan flytte bjerge i denne verden, men mit spørgsmål lyder: Vil fru Vibeke Peschardt arbejde hen imod den amerikanske tilstand – USA's tilstand – hvor man faktisk mener, at det kun er 25 pct. af reduktionen, der skal foregå nationalt, og resten, altså de 75 pct., handler man sig til, eller skal vi satse på lige det omvendte, f.eks. 75 pct. nationalt og så lidt supplerende joint implementation på 25 pct.? Mit spørgsmål er betinget af, at det jo ikke er ligegyldigt, hvilket mandat man sender en minister af sted med.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Til hr. Søren Kolstrup: Vi er ikke tilhængere af den amerikanske model om joint implementation.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg har læst referaterne fra den sidste debat her i salen om det her emne, hvor man kunne konstatere, at tonen var af en ganske anden karakter. Dengang blev der brugt mange kræfter på en meget principiel afstandtagen fra joint implementation og alt sådan noget. Det er ikke de toner, vi hører i dag.

Jeg synes, de principielle spørgsmål må lyde: Skal Danmark tage førertrøjen i klimadebatten? Skal vi presse på så meget som muligt, eller skal vi være medløberland? O.k. vil vi være medløberland, skal vi blot fortsætte med at lade CO₂-udslippet eksplodere i trafiksektoren, og så kan vi jo have fromme håb til energiministeren og hans sektor; vil vi være medløberland, skal vi blot acceptere EU's bindinger forlods; vil vi være medløberland, skal vi blot acceptere de smuthuller, som Kyotoaftalen gav grønt lys for, og som man nu søger at udbygge; ja, vil vi være medløberland, skal vi blot acceptere kræmmer-

sjælenes klamme fiduser i den internationale klimadebat.

Men vi kan jo også byde trods, vi kan også prøve at yde vores ypperste, optræde som en frontløber, der erobrer førertrøjen og prøver at gå foran med hensyn til reduktion af CO₂ og de forskellige drivgasser, og vi kan i denne forbindelse prøve at finde ligesindede og sammen med disse støbe grønne kugler i den internationale debat, og det er just på det sidste punkt, at der er en række af vore gamle venner, spændende fra ministeren og til og med hr. Steen Gade, der er på vej til at gå fra borde, så vidt jeg kan høre.

Vi mener, at skal den internationale debat dynamiseres, er det vigtigt, at de mest progressive kræfter – og til dem vil jeg da gerne høre – man i denne sal ofte kalder det grønne flertal – kan finde sammen, og at miljø- og energiministeren får mandat til at stille skarpt på kræmmerens plattenslageri. Målet er at forløse de mest progressive kræfter og ikke at binde dem på hænder og fødder.

Mest opløftende ville det være, hvis vi fik en kappestrid om progressive forslag, men så skal ikke være. Det fremsatte forslag til vedtagelse af et bredt udsnit af partier peger i den forkerte retning.

Desværre bliver jeg nødt til at opholde mig ved den stribe spekulationer, fleksible mekanismer, som Kyotomødet og tiden derefter har givet anledning til. Hvad enten man taler om bobler, handel med emissionsrettigheder og så det nye sinks, joint implementation eller det, som ministeren nævnte, clean development mechanism, er der tale om samme tendens. Det enkelte område behøver ikke at gøre sit ypperste, behøver ikke fuldt ud at feje for egen dør, men kan derimod tiltuske sig lidt pænere tal, uden at verden nødvendigvis bliver bedre.

Vores hovedpointe her i debatten er altså, at problemet ikke bare er, at indsatsen er for lille. Den kan man jo skrue op for. Problemet er, at Kyoto lagde grunden til en politisk afledningsmanøvre, som kan ødelægge klimainsatsen i årtier. Dengang hånedes man Enhedslisten og sagde, at nå ja, det var nok, fordi vi ikke kunne lide EU, at vi var lidt kritiske. Nej, vores kritik gik på en principiel og også en konkret kritik af disse fleksible mekanismer, og vi har desværre fået alt for meget ret.

I stedet for at tage hul på de afgørende spørgsmål om den blinde vækst og om teknologien, indledte Kyoto spekulation i smuthuller,